

NOVÝ ZAČÁTEK

■ POSTŘEHY

Aktuality očima studentů

■ NA KÁVĚ S ŘEDITELEM

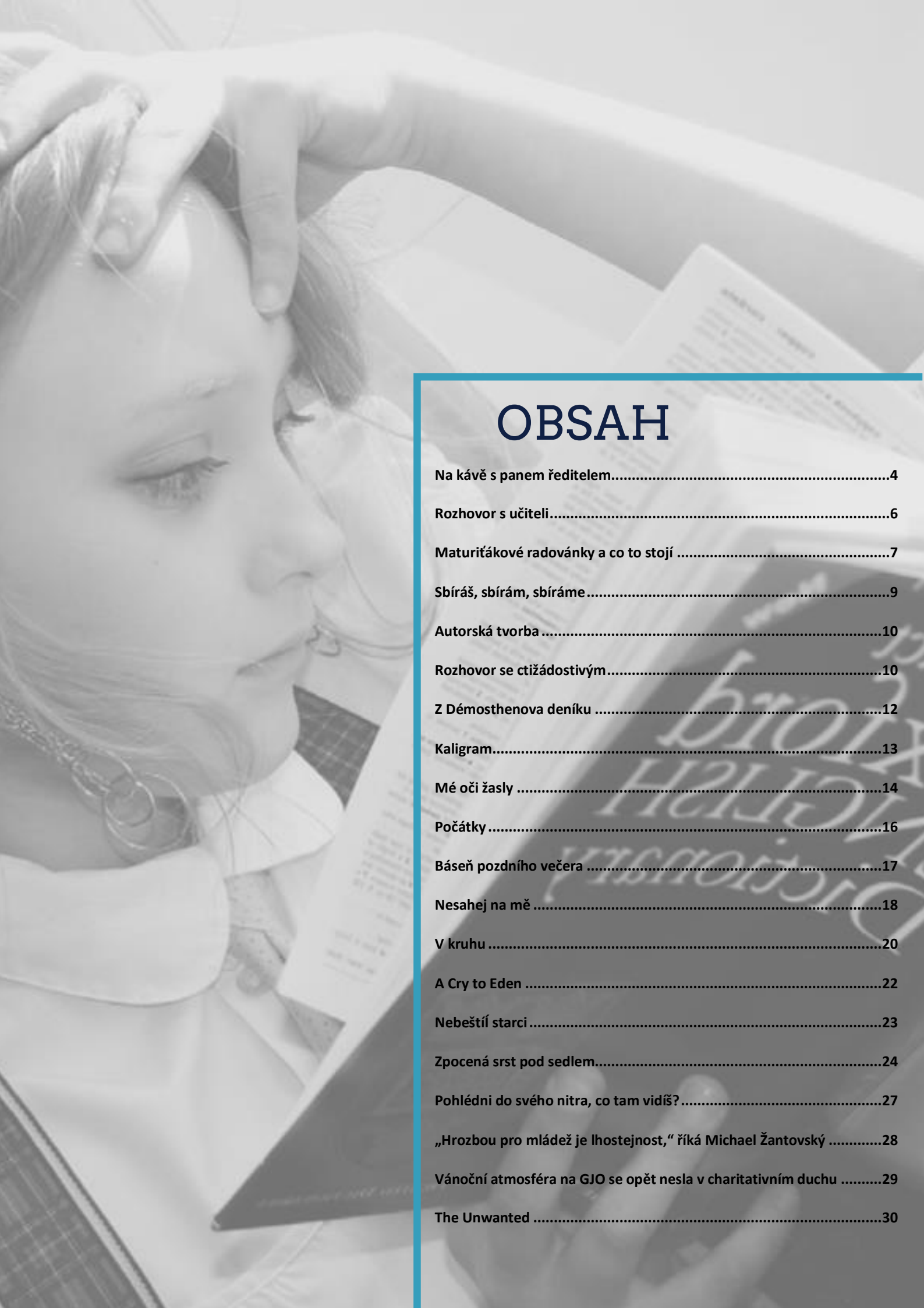
Nový začátek?

■ AUTORSKÁ TVORBA

*Básně, písně, ilustrace
& povídky*

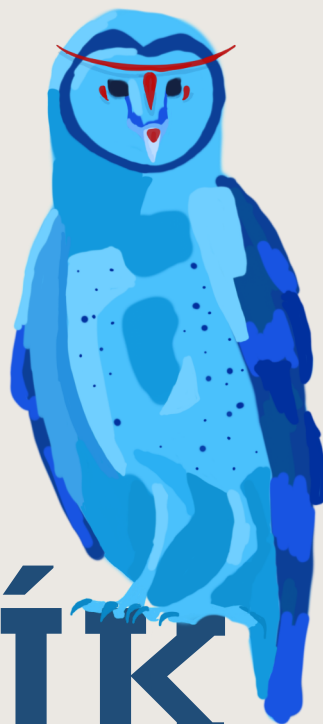
■ ROZHOVOR S MICHAЕLEM ŽANTOVSKÝM

*„Hrozbou pro mládež je
lhostejnost“*

OBSAH

Na kávě s panem ředitelem.....	4
Rozhovor s učiteli.....	6
Maturitákové radovánky a co to stojí	7
Sbíráš, sbírám, sbíráme.....	9
Autorská tvorba	10
Rozhovor se ctížádostivým.....	10
Z Démosthenova deníku	12
Kaligram.....	13
Mé oči žasly	14
Počátky	16
Báseň pozdního večera	17
Nesahej na mě	18
V kruhu	20
A Cry to Eden	22
Nebeští starci	23
Zpocená srst pod sedlem.....	24
Pohlédni do svého nitra, co tam vidíš?.....	27
„Hrozbou pro mládež je lhostejnost,“ říká Michael Žantovský	28
Vánoční atmosféra na GJO se opět nesla v charitativním duchu	29
The Unwanted	30

ÚVODNÍK

Mí blázni!

Těmito slovy začínala jedna z Ortenových básní a těmito slovy bychom zároveň rádi oslovili čtenáře a přivítali je u prvního vydání našeho školního časopisu!

Na gymplu jsme už pár časopisů sice měli, ale buď už dlouho ležely ladem, anebo skončily dříve, než začaly. A tak jsme se rozhodli časopis obnovit, obléci ho do nového hávu a raději ho nechat i chvíli uležet, aby nebyl výsledek příliš uspěchaný. První podnět se nám tu vyskytl během zasedání Žákovského parlamentu, když Petr navrhl sestavit redakci; tak se i stalo a zanedlouho jsme klepali na dveře Olivárny a svůj nápad zde představovali, za což vděčíme především Váně. Od té chvíle to už šlo rychle, tedy sice s malými zádrhly, ale do cíle jsme dorazili.

Název OrTo není ledajaký. Spojuje totiž předponu stejného znění a odkaz na jméno básníka Jiřího Ortena v jedno.

Věříme, že se do studentských děl začtete, zalíbí se Vám a něco si z nich i odnesete, a to ať už nějaké vědomosti, anebo třeba jen dobrou náladu!

*Za celou redakci
Kristýna Myřátská, Petr Franc & Vanesa Borovičková*

NA KÁVĚ S PANEM ŘEDITELEM

Kristýna Myřátská

Jeden z prvních článků, který se v časopise OrTo nachází, nemůže být nic jiného než rozhovor s hlavní osobou našeho ústavu, s panem ředitelem Vladislavem Slavíčkem, bez kterého by se tento časopis a ani studenti gymnázia nemohli vyvíjet. Tentokrát na tradiční kávě v „Olivárně“.

Co byste si dal k pití?

Teď nic, ale ráno mám nejraději kávu z kávovaru u pana Olivy.

Co si představíte pod pojmem „nový začátek“?

Začátek něčeho, co už tu bylo. Třeba právě nový školní časopis, do kterého jste se právě pustili.

Dáváte si předsevzetí do nového roku?

Ani ne, pokud by to byla nějaká předsevzetí, kterými bych chtěl změnit svůj život, nebo životní styl, stejně bych to nedodržel. Jsem spokojen s tím, co mám, co dělám, tak jaképak změny.

Jak prožíváte odchod maturantů?

V současné době na to nemyslím, ale je pravda, že když v červnu odejdou, tak je po nich ve škole prázdko a docela mi chybějí. Pak ale přijdou první ročníky a prima, na chodbách je zase živo a nostalgie zmizí. Je to koloběh, na který jsem si už za ta léta zvykl. Horší to má například pan Licek,

tomu odejdou ze sboru „vypiplaní“ zpěváci a musí je urychleně doplnit a začít urychleně s přípravou vánočního koncertu. Ale jak bylo z letošního koncertu patrné, zapojení nových studentů proběhlo excelentně.

Ohledně přijímacího řízení, bude tento rok silný ročník?

Nebude, data ze základek jasně ukazují, že vychází o něco méně žáků než loni. Ale žádná katastrofa se snad nekoná, po Dnech otevřených dveří, kdy k nám proudily davy rodičů i žáků, zůstávám mírným optimistou.

Začalo nové desetiletí, nová dvacátá léta, jak vnímáte tyto nepatrné změny?

Myslím si, že dvacátá léta začínají až za rok, tedy jedničkou, ale je pravda, že v běžném užívání jazyka se dekáda užívá již od nuly, tak do dvacátých jsme snad již vstoupili. Pro mě to není žádná velká změna, jsme zase o rok starší :-). Hodnotit novou dekádu a nějaké změny teď neumím. Daly by se hodnotit dekády předtím, ale to je na delší povídání.

Kdy jste v životě zažil situaci, kterou byste pojmenoval jako nový začátek?

A u nás ve škole by se dal nový začátek označit přechod do nové budovy gymnázia 1. září 1997.

A osobně to bylo asi narození syna, kdy mi bylo 41 let. Předtím jsme měli dvě dospívající dcery ve věku 14 a 16 let, takže pro naši rodinu to byl takový nový začátek, kterým jsme si prodloužili mládí.

ROZHOVOR S UČITELI

Díl první: učitel psychologie Zdeněk Maňák

Alexandra Lacinová

Jaké jste měl dětství?

Dětství jsem měl samostatné. Byl jsem z pěti dětí, takže to znamená, že jsme se museli starat sami o sebe, protože naši chodili do práce. Dále zajímavé, protože jsem hodně sportoval, takže jsem jezdil po závodech. Těžké, protože jsem musel jako dítě chodit dřít na kravinec, takže jsem pracoval na poli a tak. To je moje dětství.

Máte nějaké koníčky?

Mám jich hodně. Tak první můj koníček je, že rád učím. To je moje hobby. Dalším koníčkem je samozřejmě sport, sportuji každé ráno. V pět hodin vstanu a hodinu cvičím a když se vrátím zpátky ze školy, tak další hodinu cvičím. Hraju volejbal, dělal jsem atletiku, chodil jsem hodně po horách, jezdím na lyžích, běhám na lyžích, dělal jsem bojové umění, a tak různě, ale spíš prostě sportuji pro sebe. Taky cestuji po světě.

Jaké školy jste vystudoval?

Tak nejdříve vojenské gymnázium, pak vysokou vojenskou školu, potom vojenskou akademii, pak fakultu tělesné výchovy a sportu, pak postgraduální studium fakulta tělesné výchovy a sportu a postgraduální studium vojenské akademie.

Chtěl jste být vždy učitelem?

Jasně. Měl jsem učitele na tělocvik, který mě k tomu na základce navedl. Řekl mi: „Zdeňku, když chceš, tak to dokážeš!“

Jakou práci jste chtěl dělat jako dítě ve školce?

Chtěl jsem být kominík.

Jaké to je být rodičem už dospělých dětí?

Úžasný. Protože děti jsou dospělé, samostatné, sdílné, krásné, tvořivé, ... Mám celkem čtyři děti, takže jsem vychovával čtyři malé děti a já malé děti zbožňuji. Teď jsem dědečkem, protože mám už jednoho vnuka. Ale je opravdu úžasný mít dospělé děti, mám na sebe víc času, protože se o ně už nemusím tolik starat.

Jaké to je být učitelem?

Je to dobrodružství. Je to jako radost, no, pro mě je to prostě radost. To není žádná fráze, pro mě je to dobrodružství, je to hra. Když si člověk hraje, tak je dítě.

Jaké je vaše životní moto?

Žít na plný pecky a neubírat plyn.

Jak jste našel cestu k šamanství?

Jak jsem našel cestu? Tak před deseti lety jsme si s manželkou řekli, že takový to spotřební nastavování nás už přestalo bavit, tak jsme začali uvažovat, co bychom mohli dělat. Jednou jsme byli na takové dobré masáži a řekli jsme si: „To je taková trošku spiritualita“, tak jsme se podívali na internet a našli jsme roční šamanský kurz u Johna Lockena, to je Angličan, a tak jsme absolvovali kurz a začali jsme se tím zabývat, je to samozřejmě cesta, není to absolutní, že bych se prostě jenom tomu věnoval, ale baví mě to no, je to taková cesta, kde je to trošku jiné než běžné uvažování, že člověk věří spíš vesmíru a že všechno, co se děje má nějaký důvod.

Máte nějaké tetování? Jestli ano, má nějaký význam?

Mám na levém rameni draka, jeho význam: Drak hlídá posvátný svět v člověku, to znamená, že mi hlídá posvátný svět. Dostal jsem ho jako dárek od studentů.

Přemýšlel jste někdy nad napsáním knihy?

Tak já píšu knihu, já píšu takhle: nepíšu to, nevydávám to, ale každým rokem píšeme deník, já jsem si napsal deník, jako knihu. Psal jsem i „Nočníkem v Novém Zélandě“, protože, když jsme tam byli měl jsem malou dceru, ale jako oficiálně knihu nepíšu.

Je pravda, že jste nesmrtelný?

Ano, já tomu věřím.

Měl jste hodně kamarádů, když jste byl na základní a střední škole?

Ne, neměl. Já jsem trošku nespolečenský. Nemám moc kamarádů, jsem vodnář a vodnáři nejsou moc společenská. Přátel mám pár.

Co byste chtěl vzkázat studentům GJO?

Co bych jim chtěl vzkázat? Ať jsou svoji. To je všechno.

MATURIŤÁKOVÉ RADOVÁNKY A CO TO STOJÍ

Josef S. Tremel

Plesová sezóna je v plném proudu a pivo teče proudem. Sem tam na baru i něco tvrdšího, parket zaplněný k prasknutí, všichni se dobře baví, potkávají se s přáteli či rodinou a užívají významného večera. Proč píší významného? Kdosi mi jednou řekl, že maturitní ples je bránou do dospělosti. S tímto tvrzením se jen velmi těžko ztotožňuji, protože můj vlastní maturitní ples utekl jako voda a upřímně řečeno se necítím o nic vyspělejší či dospělejší než předtím, možná spíš naopak. Ovšem je faktem, že organizace těchto bujarých a „kultivovaných“ radovánek mi leccos přinesla. Jistou formu zkušeností. Přál bych si upřímně vlastnit tyto zkušenosti ještě před samotným pořádáním plesu. Bohužel toto není možné, neboť člověk se na své vlastní časové ose pohybuje jen dopředu, bez možnosti návratu. Vy ovšem máte v rukou tento článek, v němž se alespoň pokusím nastínit, jak plánování plesu vypadá, jak si počínat, co zhruba je nutné zařídit a jak se z toho všeho nezabít.

Kdo ten bordel potom uklízel?

Vřecké mytologii je fascinující bůh vína a nespoutaného veselí, bůh Dionýsos. Ten si bezpochyby během svých večírků a oslav, či abychom použili pro nás vhodnější termín: plesů, náramně užíval. Uvažovali jste však někdy nad tím, kdo ten bordel potom uklízel? Kdo udělal program, zajistil místo konání, kdo nafoukl balonky, připravil stoly, zajistil ceny do tomboly, kdo řešil kapelu, napsal proslovy či kdo natrénovával doprovodné tance? Takto bych mohl pokračovat velmi a velmi dlouho. Co tím chci říct? Plesy jsou krásná věc, ale stojí moře času a úsilí je připravit. Ve svém důsledku mnohdy vedou k hodinovým diskusím, zda bude šerpa karmínová nebo nachová, kdo zařídí to a kdo zas toto. Samotného mě nikdy předtím nenapadlo, kolik práce tahle legrace může stát. Jak ovšem zpívá Jan Werich: „Ten umí to a ta zas tohle a všichni dohromady uděláme moc.“

Tolik k mojí obhajobě

Osobně mám rád ve věcech systém a řád. Proto dodám i tomuto článku určitou formu a rozdělím ho na tři části. Každá část řeší určitou fázi přípravy plesu a obsahuje několik bodů, které by studenti

měli být schopni vyřešit. Předem ovšem musím konstatovat, že si velmi často zapomínám doma klíče, mnohdy si obléknu každou ponožku jinou a až na Gymnázium Jiřího Ortena pobývám již čtvrtým rokem, stále často pobíhám zmaten, ve snaze najít tu správnou třídu. Z toho vyplývá, že i u svých rad mohu na něco zapomenout či něco vyjádřit ze svého subjektivního úhlu pohledu jinak, než by viděli jiní. Nenárokuji si absolutní pravdu. Tento článek má pouze sloužit jako nástin událostí, které budoucí maturanty čekají, a při mé nejlepší vůli by jim měl alespoň v některých ohledech pomoci. Tedy tolik k mojí obhajobě.

Tři fáze příprav plesu:

Předplesové porady (termín plesu, téma plesu, nadační fond).

Organizační šílenství (předtančení, kapela, lístky, moderátor, maturitní video, proslovy na červeném koberci, doprovodný program, výzdoba, ochranka, ceny do tomboly, dárek pro třídního, šerpy, zařídit afterparty).

Ted' už klid (generálka, vyzdobit Lorec, vždycky se něco posere).

Ve třetím ročníku jednoho dne přijde pan Bartoníček s nabídkou termínů, které je možno využít k pořádání plesu. Většinou to bývá kolem prosince. To je dle mého názoru úplně první věc, která se musí vyřešit. Na jaký měsíc se zaměřit, si netroufám radit. Pozdější termíny nabízejí více času křešení plesu. Ale nejde o nic zvláště zásadního. Nicméně ke konci třetího ročníku již doporučuji řešit ožehavější problém, kterým je volba tématu. Zde většina tříd poprvé narazí. Není vůbec snadné vymyslet originální téma, které by ovšem bylo lehce zpracovatelné a uchopitelné. Doporučuji vybrat téma, na něž bude později aspoň trochu možné vymyslet taneční sestavu a výzdobu. Rozhodně není dobré nad tímto bodem mávnout rukou. Poslední z této fáze je Nadační fond GJO. Nadační fond půjčuje na pořádání studentům peníze a finančně celou věc zajišťuje. Je jisté, že ke konci třetího ročníku dorazí k vám do třídy pan Bartoníček a paní Štrůblová a celý chod nadačního fondu vám objasní. Domnívám se, že pokud nebudete líní se zástupci Nadačního fondu GJO komunikovat, nebude problém.

Druhá fáze, nejdelší, nejtěžší a nejhorší, počíná vstupem do maturitního ročníku. Nyní už je nutné vyřešit celou řadu záležitostí. Utopická představa, že každý bude něco dělat, se naplní málokdy. Neříkám, že to není možné. Ale pokud vím, vždy se vyselektuje užší skupinka lidí, kteří toho budou mít na starosti nejvíce. Na druhou stranu do nafukování balonků se může zapojit každý. Z organizačního hlediska je třeba zařídit hned několik záležitostí.

Drtivá většina organizačních a technických věcí se řeší s panem Branišem. Pan Braniš, který je dodavatelem technického zajištění plesu, nabízí poměrně výhodně například kapelu (Unikát, Paragraf 202, JEL BAND). Není ale nutností některou z těchto kapel vybrat. Kapela může být v podstatě jakákoliv. Záleží jen, kolik do ní chce třída investovat. Pan Braniš zároveň nabízí i některé technické vychytávky jako barevná světla, plameny na podiu, speciální osvětlení a také několik druhů doprovodného programu, který je nutné mít, aby se slečny před nástupem a šerpováním stihly obléknout do šatů a pánové nahodili oblek. Přes pana Braniše je možné zařídit i ochranku. Doporučuji ochranku nepodcenit. Stinná stránka vysoké účasti na plesech je mnoho konfliktů mezi

opilými návštěvníky. A pokud se nemá stát ples jedním velkým MMA zápasem v kleci, je třeba mít tam dost ochranky, která by případné agresory vyhodila. Také je třeba sjednat fotografa a kameramana a koberec na nástup.

Praktické je vybrat asi tři lidi, kteří budou s panem Banišem o těchto záležitostech jednat. Je možné zajistit velmi výhodně a prakticky většinu věcí, nutných k pořádání plesu. Vyžaduje to však poměrně dost času, organizační schopnosti, pečlivost a mnohdy i pevné nervy. Proto je dobré tyto organizační problémy svěřit do rukou někomu spolehlivému a klidnému.

Kromě kapely je třeba zajistit i moderátora. Možnosti jsou neomezené. Některé třídy touží po tom, aby ples moderoval Leoš Mareš, jiné zvolí pana Němečka, Bartoníčka či paní Tůmovou. Opět záleží na tom, kolik času a peněz je třída ochotna do tohoto bodu vložit.

Předtančení. Předtančení se secvičuje v hodinách tělocviku. Je fajn začít ho trénovat včas. Moje třída začala v podstatě hned od září a myslím, že toho nikdo nelitoval. Když se začne včas, výsledky jsou na plese jednoznačně vidět. Předtančení vidí většina lidí, kteří na ples dorazí, protože je to na začátku a málokdo je už tak moc namol, že by to nevnímal. Osobně si myslím, že pro vyznění plesu je velmi důležité. Pokud je ve třídě někdo, kdo je schopný sestavit choreografii, je to skvělé. Popřípadě je možné si choreografa zaplatit. Druhým vystoupení třídy je půlnocní překvapení, které ale většina tříd nechává na později, neboť už není třeba toho hodně trénovat. Hlavní je, aby bylo zábavné a možná trochu úchylné. Také je třeba počítat s možností, že někteří členové třídy už budou o půlnoci objímat mísu a vystoupení se nezúčastní.

Video, lístky, proslovy. Kreativní stránkou přípravy je tvorba maturitního videa, lístků, plakátů a proslovů na červený koberec. Není třeba omezovat fantazii. Čím originálnější, tím lépe. Ovšem pozor na náměty drog a prostituce. Ty někteří konzervativnější kantoři a rodiče vnímají za nevhodné. Ale samozřejmě do zpracování nemůžu mluvit. Co se týká proslovů, na červený koberec je několik možností: buď se ve třídě dá o každém

dohromady pár bodů a jeden to pak sepíše, nebo se rozdělí do dvojic, přičemž jeden z dvojice sepíše něco o tom druhém. Možná ještě jedna rada k maturitnímu videu. Je fajn mít ho dlouhé tak maximálně pět minut. Video se pouští v Lorci před tancem a pokud je moc dlouhé, lidé ho přestanou vnímat a bude to zdoluhavé.

Ceny do hry o ceny. Je potřeba sehnat kolem 500 cen. Jedna cena by měla být minimálně za 50 Kč. Ale rozhodně se vyplatí trochu do toho investovat, aby se vše prodalo. Peníze z hry o ceny jdou jen do kapes třídy a dá se na tom slušně vydělat.

Třetí fázi datuji přímo na den plesu. Je to fáze, kdy se musí počítat s jednoduchým pravidlem: Vždycky

se něco posere. Tudíž nemá cenu si lámat hlavu se zbytečnostmi a užít si maturitní ples, jak se sluší a patří. Ostatně maturiták má každý jen jednou. Tedy pokud nepropadnete. Po náročných přípravách si každý zaslouží užít si večera plnými doušky. Uteče to rychle, proto radím se zbytečně nestresovat.

Velmi stručně jsem se tedy pokusil nastínit, co vše je třeba zajistit. Snad můj článek vypomůže alespoň k hrubé představě přípravy.

Přeji pevné nervy, dobrou náladu a blahý život!

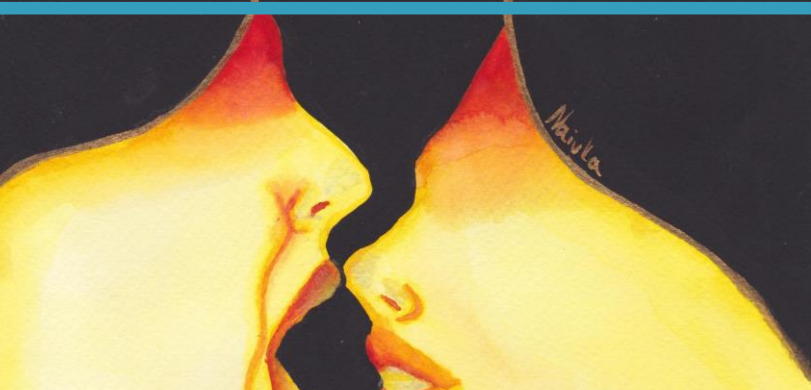
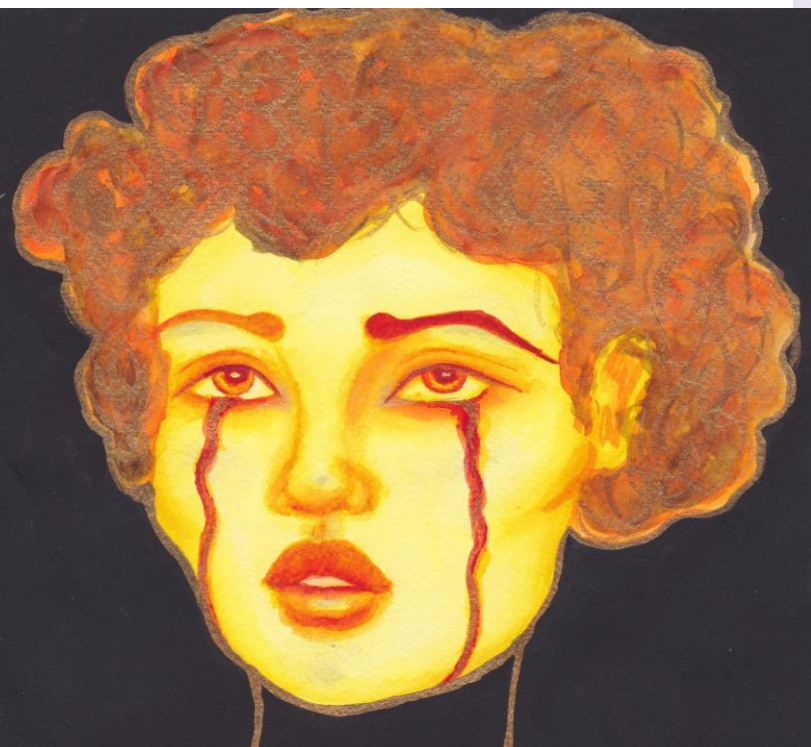
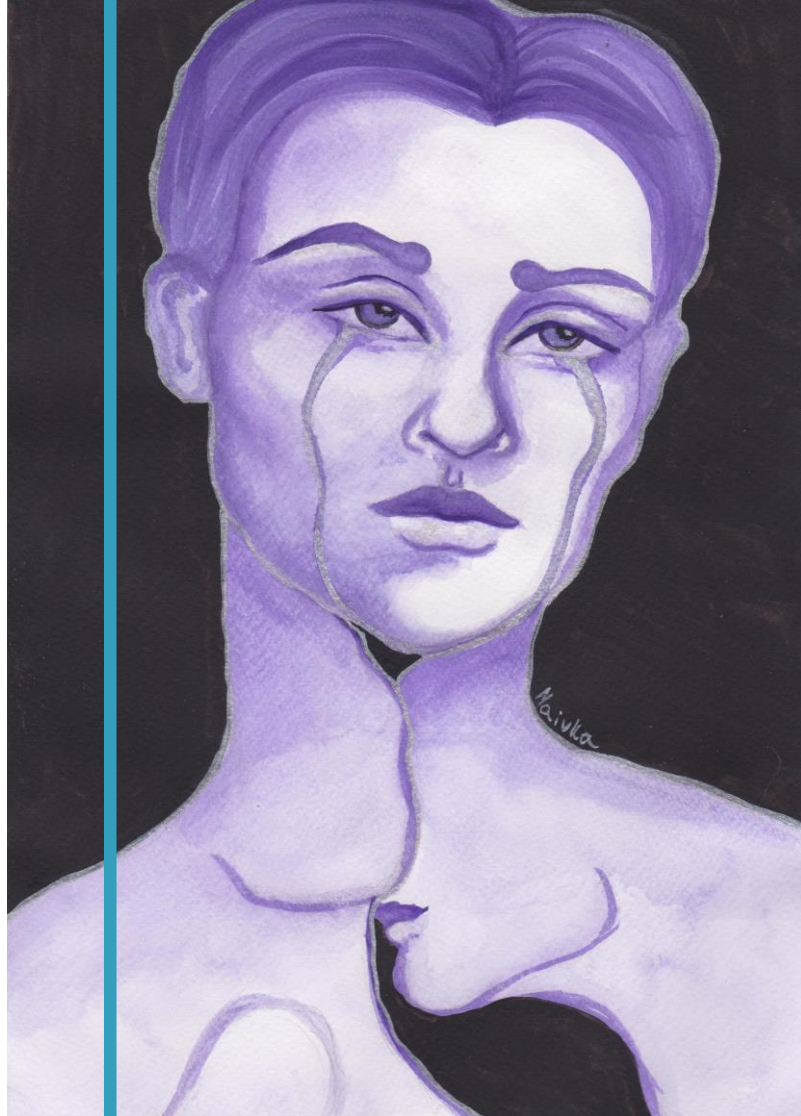
SBÍRÁŠ, SBÍRÁM, SBÍRÁME

Již poosmé se na naší škole uskutečnil sběr papíru. Letos se vybralo celých 2780 kg starého papíru. Největší zásluhu si připsaly třídy V5A s 1252 kg a V6A s 976 kg. Za odměnu je čeká výlet od nadačního fondu do Království železnic. Mírný problém s takto velkým množstvím papíru měl jenom menší kontejner, se kterým, se ale pan učitel Bartoň popasoval a všechen papír se do kontejneru naskládal.

AUTORSKÁ TVORBA

*Na následujících stránkách publikujeme
autorskou tvorbu našich studentů*

ROZHOVOR SE CTIŽÁDOSTIVÝM

Petr Franc

Hledy moje tráví stěnu, její starý matný nach.
Ztrouchnivělou římsu krbu
prohlížím si, skráně drbu.
Na proti mně přítel drahý též ztrácí zrak v tapetách.

Mne si dlaně, škuje ústy, chce z nich snad i slova plít.
Krůpěj potu z čela kane,
velebí tak snahy plané
jeho slovem světnice mé ticho chladné prolomit.

Zrak jeho se toulá z okna, tu zas zkoumá temný strop,
sklíčeně pak nos svůj krčí,
tu si vzdychne, dál však mlčí
a žmoulá si klopý drahé těch svých přefintěných rób

Náhle otevírá rety,
na jazyk mu cosi tane;
z retů trousí křehké věty,
boje se co s ním se stane:
„Rci, příteli, nemáš strach,
že až obrátíš se v prach
nic tu po nás nezůstane?

Ani stopa, že snad jednou nad zemí jsme taky žili,
stejně jako bezejmenní, kteří svou krev kdysi lili.
Ani jednu z našich snah
nedá čas na miský vah.

Co když v dějin propadliště budeš se mnou bědně spěti,
věda že nám na náhrobcích nebudou se věnce skvěti?!

Co když nárt nám našich bot
nezlíbá ret věrných rot?

Nedovolím zatracení! Čas můj úděl nepohlít.
Pomíjivost minulostí! Korouhví bud' mého hnutí
vůči času věčný vzdor.
Určím nový země vzor.

K psaní našich jmen a vět –
pero, štětec, bajonet!
náš přec velký příběh není
hoden skončit v zapomnění,
Mocné pány –
Tváře jejich vmalovány
v plátno ať zná celý svět!“

Dýchl na mne trpké páry, zaťatou pak snížil pěst.
Za jed kleslý ze rtů kárám,
kladu odpor čpícím parám,
ptaje se, zda dobrý přítel zhoubným štváčem přeci jest:

„Příteli, vždyť nezáleží, jestli davy dál se klaní
soše tvé a zdali dále svoji uctivačnou dlaní
tvého hladí saka tvíd,
když pak budeš v zemi tlít.

Mnozí chtěli, aby davy
házely jim k nohám květy
tesaly jim v mramor hlavy,
šly se bít za jejich věty.
Aby lid svůj mohli vést,
k bohům dávným snad se vznést,
podmanit si celé světy.

Přes mrtvolý chodci lítí
vůči druhým lidem chrti
nesmrtelní chtějí býti;
kdož je v cestě, toho zdrtí.
Chtějí až na jedno nic –
klesnout v papír učebnic.
V pravdě jen se bojí smrti

Copak v plátnu vtisklá líc
zpět pošle vzduch do tvých plic?
A že v dějin tvoje spění
nesmí skončit v zapomnění? – –
Zapomnění –
lepší nežli jména čtení
cizím zrakem z učebnic.

Příteli, vždyť nezáleží, jestli davy dál se klaní
soše tvé a zdali dále svoji uctivačnou dlaní
tvého hladí saka tvíd,
když pak budeš v hrobě tlít.

Lide dní budoucích věků, zapomeň na moje činy,
zanech mne v propasti dějin, nekřis moje jméno z hlíny
Čerstvá půda – věčný strop,
věčný strop můj solí skrop...

Prosím pažit hustých trav –
Prosím, rov můj zhlť a strav!“

Z DÉMOSTHENOVA DENÍKU

Alenka Votavová

Zápis 1.

Nechápejte nikdo špatně, že si začínám psát deník, ale uvědomte si prosím, až budu jednou slavný možná tento materiál bude velmi vzácný. Nebudu lhát zatím mám ke slávě hodně daleko, leda by snad Athéňané oslavovali nejhoršího řečníka všech dob. Ale počkejte, já to dokážu, stanu se řečníkem, jakého Řecko ještě nezažilo.

Zápis 2.

Stále se cítím lepším, avšak mé umění řečnické není takové jako by mělo být. Dnes jsem opět navštívil Platónovu přednášku, naplňují mne radostí, ale i závistí, neboť on vypadá jako by řečnění byla nejsnazší disciplína a to není. Zajímalo by mě, zda také někdy chodil k moři pořvávat do vln, až na něj lidé zírali jako na pomatence. Ano to jsem vážně dělal, inu musím, jestli chci být jako Platón.

Zápis 3.

Dnes jsem si při svém každodenním tréninku uštíplnul kus zubu. Jestli to takhle půjde dál, v puse mi toho kromě jazyka moc nezbyde, což je pro řečníka problém. Budu si muset opatřit ploché oblázky, abych své zuby ušetřil, ale musím říci, že mluvení s kameny v ústech zabírá, již hovořím mnohem čistěji než dříve.

Zápis 4.

Zda jsem šťasten, ó bohové více než to jsem na vrcholu svého blaha, neboť můj dávný sen, který se ještě před pár lety zdál být nenaplnitelný, se splnil. Jsem řečník, i co řečník, jsem jeden z nejlepších řečníků, jaké Řecko, kdy poznalo. Zvládl jsem to. Každý den děkuji bohům a děkovat nepřestanu. Já Démosthenes, nejslavnější řečník Řecka.

KALIGRAM

Vanesa Borovičková

Jehlice
stromů pada-
jí, třísky do nohou
bodají. Do pustých mo-
lů vrískají. Vz-
pomínají o vánku,
větríčku. Slzy kapají, str-
omy brečí, byly sliby, byly řeči.
Byl to zmar, vše
křičí. Pařezy zůstanou,
když už nic jiného, zazdí se
do tmy, do kraje temného. Schovají
se, zmizí,
do kraje
mrtvého.

MÉ OČI ŽASLY

Petr Franc

Přesně před 160 lety, 4. března roku 1860, byl Abraham Lincoln jmenován do úřadu prezidenta Spojených států. Nad Amerikou se tehdy stahovala mračna. O rok později se ze států, které se odtrhly od unie, zformovala konfederace a zanedlouho na to byla rozpoutána Americká občanská válka. Pro armádu Severu se stala typickou písní *The Battle Hymn of the Republic*, kterou napsala abolitionistka *Julia Ward Howe* a kterou publikoval časopis *The Atlantic Monthly* v roce 1862. Píseň byla napsána na melodii u nás později známou jako „Černý muž pod bičem otrokáře žil“ a dnes je jednou z nejslavnějších vlasteneckých písní Spojených států.

Ku příležitosti tohoto výročí jsem se pokusil o zhotovení jejího překladu

I.

**Mé oči žasly slávou zjevení Spasitele
ve vinici, tam kde hrozny hněvu jsou střežené.
Dal průchod věrným bleskům své tolik hrůzné čepele.
Už pravda kráčí dál.**

II.

**Byl ve strážném ohni stovek kruhových táborů,
kde stavili mu oltář ve večerním mrholu.
Čtu jeho svaté písmo v plamene matném plápolu.
Den jeho kráčí dál.**

III.

**Evangelium psané tou ocelí krvavou
praví, že mordem hříšníka zasloužím milost tvou.
Nechť hrdina zrozen z panny rozdrť hada patou.
Když náš Bůh kráčí dál.**

IV.

**Už zpíval z trubek vítězných Vykupitelův hlas.
Prosévá padlých srdce z trůnu soudce zel a krás.
Ach, chodidla má, jásejte, ať je duše má s ním včas.
Vždyť náš Bůh kráčí dál.**

V.

**Za mořem pastýři svědčili Kristovu zrodu.
Čistotu lilií zalilo slunko z východu.
Jak zemřel za lidskou svatost, tak žijme za svobodu!
Když náš Bůh kráčí dál.**

Ref.:

**Sláva, sláva, Aleluja.
Sláva, sláva, Aleluja.
Sláva, sláva, Aleluja!
Vždyť náš Bůh kráčí dál!**

POČÁTKY

Lucie Abigail Kopelentová

Na počátku byla hustá, žhavá hmota, soustředěná v jediném bodě. Byla vyřčena skrze všemohoucí ústa a zaplnila vše, co jest, rozpínajíc se stále rychleji. Z jediného bezrozměrného bodu tak vznikl náhle prostor. S rozpínáním počáteční hmoty začaly její samostatné jednotky tvořit celky a slučovaly se do větších, stabilnějších útvarů. Jak hmota chladla, oddělily se síly, které umožnily vznik dalších celků makroskopického měřítka. Vznikaly systémy podléhající totožným zákonům, lišící se však svým zjevem. Vznikly hvězdy, hvězdné systémy, hvězdokupy, galaxie. Tak, jak se vesmír rozpínal, se začaly některé celky opět rozpadat a slučovat v celky jiné, nové. A tak rozpadem prvotní soustavy vznikla i naše sekundární sluneční soustava; vznikla Země. Na Zemi byl po několika stovkách tisíců let, snad až jakoby mimochodem, stvořen člověk, tvor z hvězdného prachu. Na pohled bezbranné, slabé stvoření, jehož bytí je ve srovnání s čímkoli vesmírným pouhým zábleskem v celé zdánlivé nekonečnosti prostoru a času.

Otevřel knihu na straně 53. Prší a papírové mraky vystupují nad osvětlené město. Kráčí po ulici, je sám. Vzhledne nahoru do mraků, které se nad ním snad na znamení roztáhly a zářily bíle uprostřed temné oblohy. Kdyby jen vztáhl ruku nahoru, jistě by protrhl nebe. Vytáhl by ruku ze strany knihy a dotkl se strany další, na které by s rozevřením knihy vyvstaly nové obrazy; otevřel by se nový vesmír. Byl ztracen v prostoru. Jeho vědomí zabíralo celý vesmír a celá jeho mysl byla právě taková – nekonečná a pestrá, hrála barvami a tančila s kapkami deště, tvořila systémy obrazů a celky myšlenek, splétalo se v pavučiny a přecházelo v nekonečnou prázdnotu. Jeho vědomí byl vesmír.

Papírový panáček vzhledl k bílému nebi a prohlédl skrze mraky na další stranu. Světlo přichází a odrazivší se nejen od panáčka, ale i býlích stěn pokoje doputovalo do oka pozorovatele, prošlo čočkou a bylo zastřeno. „Prší,“ četl čtenář. Svítila mu lampa v pokoji. Světlo bloudilo pokojem, některé prošlo oknem a putovalo dále prostorem. Připojilo se k jiným světlům z oken jiných čtenářů a papírových panáčků a, letíce výše, připojilo se ke světlům světelného smogu.

Světla stoupající z velkých měst projdou oblohou, atmosférou a ztratí se v hlubinách vesmíru. Připojí se k ostatním bloudivým světlům a budou dálky nekonečna brázdit až do té doby, než se i vše ostatní rozplyne a přemění na právě takové světlo. A až vše bude světlem, vše opět zmizí v jednom jediném, hustém, žhavém bodě. A onen bod se, snad, opět začne rozpínat. A po prvním konci nastane druhý počátek.

BÁSEŇ POZDNÍHO VEČERA

Vanesa Borovičková

Za melodie křídel motýlů se nechávám unášet.
Do neznáma.
Za křiku ranních skřivanů vytvářím grimasu, směji se.
Do neznáma.

Věnuji ho právě tomu,
Co ho vytvořil.
Patří pouze tomu,
Co ho znetvořil.

Ty!
Ty skřivane!
Utichni,
Ztlum svůj bujarý zpěv i poslechni.
Ty!
Ty kašpare!
Zmiz,
Ať je z tebe znak pouhý a ulehni.

Nemáš právo odmlouvat.
Nemáš právo naslouchat.
Nemáš právo (se) radovati.

Radovati se ze života milného.
Ze života tak ladného,
Jenž vlasům bohyně dává nové rozměry.
Tak krásný!
Tak ladný!
Tak...
...vratký.
On.
Vlasy jeho nemají na takové poměry.

Cvak.
Šmik.
Jsou pryč.
Jak on,
vlas,
co s dnem nesklidí nový klas.
A skřivanovi přeci jen zbyl jeho
zanedbaný,
skříplavý a otrávený hlas,
co line se mlhou.

Vodní párou, usedající nad vodní krajinou.
Krajinou mou,
Mou jedinou i v srdci milovanou.

NESAHEJ NA MĚ

Naivka

koukáš
a já vím proč
slova přelouskáš
v hlavě
ale hlavně
nevolat o pomoc
znáš mě z twitteru
z instagramu a z chodby
a na každým tom serveru
vidíš moje nahý fotky
občas jsem fakt nahý
a občas jenom píšu
píšu o svejch citech
ale tobě
nenapíšu
nikdy
myslíš, že dělám drahoty
ale hlavně myslíš
že mě znáš
ano, ty
a tak za mnou přijdeš
a místo: „Ahoj, jak se máš?“
na mě sáhneš
jenže
moje jméno není
„Ale zlato.“
moje jméno není ani
„Notak, kotě.“
a moje tělo
není tvoje
je moje
a má hodnotu
pro mě
jsem nahý
často
na fotkách
ale to ti nedává právo

říkat
co je moc
a co zase málo
co dělat
co říkat
a jak se tvářit
aby mě okolí mělo rádo
aby mě bralo
brali mě tví kamarádi
ale rozhodně nemáš právo
na mě sahat
nedávám tím právo
tobě ani jinému
z těch pěti set prasat
„Myslel jsem, že to máš nastavený jinak.“
nemyslel
nemyslíš
a jestli jo
tak se zamysli
kde se to v tý hlavě vzalo
„Ha, viděl jsem ji nahou,
tak to by se asi dalo.“
viděl jsi mě na fotce
na fotce
nahou
ale na fotce
sáhni si radši do svědomí
a všechno to z něj vytahej
jak tě ten nápad napad
a jak z tebe zase opadne
a najednou
jak myslíš
všechno do sebe zapadne
a co z tebe vypadne?
„Jo, tak sorry.“
a to mi stačí
naivně doufám
že už se to nestane

V KRUHU

Alice Havelková

Těm stejným činům,
Těm samým slovům,
Snažím se utéct znovu a znovu,
Přesto se stále točím jen v kruhu.
Chci odsud pryč,
Už toho všeho mám dost.
Co je můj cíl?
Nechte mě přejít ten most!

Má mysl, má duše, i moje tělo.
Jeden kruh v druhém, kdy se to stalo?
Není to emoce, nejsou to city,
Nejde o lásku a už vůbec ne štěstí.
Je to princip, v jehož středu jsi ty,
Jde o kolotoč lidí a událostí.

Někdy si říkám, že vidím východ a denní
světlo,
Ale nikdy se mi ven dostat nepovedlo.
Nevím, z jakého jsem tu důvodu,

Cítím se jen jako hračka osudu.
Vše, co se stalo... je to má chyba?
Vím, že jsem bezmocná, chycená ryba.
Je to uzel, nekonečná smyčka,
Z tolika otázek těžknou mi víčka.

Snad bych tu kletbu tentokrát zlomila?
Ach ty hloupá, tomu bys věřila?!
Ale tentokrát...
Ne, žádné tentokrát!
Vidíš? Už jsi tu zase.
Není úniku.
Jsem chycena v lase.

Jdu a křičím, ale nikdo mě neslyší..
Jdu po cestě, která nikam nevede...
Když dojdu na konec, objevím začátek...
Jsem navždy vězněm ve sledu zataček...

A CRY TO EDEN

Petr Franc

'Twas a sinner who was raptured,
While I was left in mud to rot.
It was him whom thy light captured,
Yet I am righteous, he is not.
I'll too shake off the earthly thrall.
To Eden sounds my desperate call:
"It shan't be me who's left to rot."

You snatched the sinner from below
then led him through the pearly gate.
Now love upon him you bestow
And leave me to my mortal fate
Why do you still caress the beast?
Don't pour thy wine, don't share thy feast!
Don't leave me to an empty plate.

My own dreams to him you granted,
He heard the skies with anthems ring,
Troops of angels as they chanted
And waved their flags and praised the King.
And through the parade as they marched
I stood on Earth, on soil parched –
I've never heard the angels sing.

He saw joy in the sky's parade
As I have only seen in thought,
He saw the angels' rows arrayed.
But the way I can, he cannot
The Paradise appreciate...
Be it from plates of saints he ate.
It shan't be me who's left to rot.

NEBEŠTÍ STARCI

Lucie Abigail Kopelentová

Nebeští starci, hluší,
na starých kobykách kluší,
kopyta koní bijí do Země.
Nebe zatáhlo se a temně
nad krajinou visí.

Kmetovy bílé vousy
vanou černou oblohou.
Kobylým ržáním vstávají vlasy
a klopot kopyt nutí k útěku.

Mohutným hlasem stařec
hřmí až puká srdce skal.
Kmeti na starých kobykách
nesou ti smrti strach.

Boj se člověče, boj se dál!
Pukneš tak, jak puká srdce skal!
Starci řvou a rozléhá se krutý smích.

Kmetův kůň pod horkým
bičem naposled zaržál
a z nebe v slzách začal padat žal.

ZPOCENÁ SRST POD SEDLEM

Aněžka Špátová

Košík na kole byl upletený z pavučin, kovová řídítka potřená rzí. Ze dveří vyšel vyděšený starý muž, pozdravila jsem ho. Rozklepaný stařík beze slova odešel. Snad jsem ho neurazila? S tou myšlenkou jsem vyrazila pryč z garáže, zahrady, pozemku, města, silnice.

Jsem zvyklá brzdit pravou brzdou, jenže ta nefungovala. Rozmrzele jsem mačkala tu levou, když jsem se řítila po snad nekonečné polní cestě dolů. Na seskok z kola mi bylo odpovězeno zafrkáním. Přede mnou ve větru válo aspoň patnáct hřív a rozblácenou zem očichávalo aspoň patnáct čumáků.

První překážkou pro mě byla rozvrzaná vrata stodoly s eternitovou střechou nebo spíš malý číselný zámek na nich visící. Zadala jsem číselnou kombinaci a trochu se zámkem zalomcovala, ale nic se nestalo. Za mými zády někdo jezdil s traktorem. Trochu jsem znervóznila, trojčíslí jsem zkusila zadat v opačném pořadí. Traktor se po pozemku tahal s balíky sena. Položila jsem si na zem batoh, lomcovala se zámkem, posouvala čísla doprava a doleva. Balík spadnul na zem, zámek povolil, starý, bezzubý poník schovaný uvnitř zařehťal. Usmála jsem se.

Stáhla jsem ze sebe džíny a místo nich natáhla seprané rajtky a tmavě fialové podkolenky. Kapsy u bílé bundy s ušmudlanými rukávy jsem nacpala suchým pečivem a vyrazila k výběhu. Do ruky jsem vzala černou ohlávku s modrým vodítkem a zavolala. Mým směrem se otočil pár hnědých, chlupatých uší a po chvilce váhání si líně došel až k bráně. Uplatila jsem ho chlebem a za odměnu mi bylo dovoleno na něj nandat ohlávku.

Po prvním pohybu hřbílkem se ze zimní srsti zvedl oblak prachu. Dávala jsem si načas, i tak jsem si ale v boxu připadala jako v čínské metropoli. Kůň si flegmaticky žvýkal seno, občas se napil a pak si o mě otřel mokré čumák. Když jsem ale zapínala podbřišník, tvářil se, jako bych mu utahovala španělskou botu. Švihal ocasem, kopal kopyty, výhružně dával uši dozadu. Sykla jsem na něj a vyhlížela jsem svou spolujezdkyni. Dorazila později, nasedláno měla ale dřív než já. Zatímco já jsem ještě bojovala s uzdečkou, ona si už vedla svého bílého valacha ven.

Foukal vítr, byla zima, koně kličkovali sem a tam ve snaze šlápnout do co nejmenší kaluže. Stromy ve větru ponuře praskaly. Mlčky jsme klusali po rovné cestě, do mírného kopce jsme cválali. Udivilo mě, jak rychle se zvíře dokáže pohybovat. Všechno okolo bylo rozmazané, vnímala jsem jen jeho hluboký, rychlý dech a dusot kopyt pode mnou. Pocitu jsem se nemohla nabažit. Po zpomalení ale pocit zmizel a za chvíli jsem si připadala, že nikdy nebyl. Zbyl jen pouhopouhý sen, a čím usilovněji jsem se snažila si na něj vzpomenout, tím rychleji mi mizel z paměti.

Na cestě zpátky kůň nechtěl jít po štěrkové cestě. Držel se na úzké krajnici, nebezpečně blízko elektrickému ohradníku se dvěma mladými býčky uvnitř. Třmen visel nad ohradníkem, já marně prosila koně, aby aspoň přešel na druhou stranu. Úspěšně jsem narazila na někoho, kdo má hlavu stejně tak tvrdou jako já. Ani mě nenapadne, ozývalo se vánkem profukujícím bohatou tmavou kšticí. Býčci nás se zájmem pozorovali, snad stejně jako já doufali, že kůň dorazí bezpečně domů bez osmahlého zadku.

Venku se rychle stmívalo a stáj osvětlovalo pouze několik malých žárovek. Z koně se kouřilo, když si mlaskavě pochutnával na kbelíku plném ovsa a šrotu. Nesouc těžké sedlo jsem málem zakopla o jednookou kočku, která varovně zasyčela a schovala se pod skříňku. Znovu zařehťal bezzubý poník. Podala jsem mu chleba a on si ho v boxu spokojeně žužlal.

Rajtky s podkolenkami jsem vyměnila za džíny. Stehna jsem měla studená, jako by byla celou tu dobu v ledničce. Vyklepala jsem kapsy plné drobků a na záda nasadila batoh, který se už jistě těšil na teplo mého pokoje.

Spolujezdce už dávno zmizela ve tmě. Zatímco jsem znovu zápasila se zrezlým trojčíslem na vratech, kůň mi okusoval batoh. Reflexní plyšák na zipu dostal lehce ovesný nádech. Na rozloučenou jsem koni dala ještě jeden kousek suchého chleba a pustila ho do výběhu, kde se k sobě tisklo aspoň patnáct ospalých těl.

Nasedla jsem na kolo a naposledy se podívala za sebe na místo, kde někde stál můj čtyřnohý společník. Levá brzda tentokrát nebyla potřeba, šlapala jsem do kopce. Párkrát jsem si ale stiskla tu pravou. Jen tak. Pro radost.

POHLÉDNI DO SVÉHO NITRA, CO TAM VIDÍŠ?

Jsi rozesmátý a šťastný ze svého života, ale někdo tě zradil?

Pohasíná snad světlo tvé duše?

Sžírá tě vztek, zocelil tě žár.

Jsi našťvaný, avšak pohlédni hlouběji, kým pak chceš být?

Někdo tě opustil. Pohlcuje tě smutek. Slza ti stéká po tváři.

Ale radost ze života v tobě pořád zůstává.

Jsi si jistý, že to určitě zvládneš?

Někdo ti pomohl zbavit se těch, co tě pomlouvají?

Jsi mu vděčný za jeho pomoc ach tak podívej, světlo se vrací! Zářící a obnovuje se tvá duše?

Vztek a smutek je pryč a ty jsi zase šťastný.

Světlo je a vždy bude tvým zářícím světlem. Nikdy se neboj, že se světlo ztratí, protože v tobě
pořád zůstane.

Taková nádhera.

Avšak ať už je to cokoliv, neboj se ničeho, co se v tobě ukrývá.

Prokaž každému, že každý může být ten důležitý.

Radost vždy zůstane tvým vnitřním světlem, ale ať už je to cokoliv,
drž se toho.

Nikdy se neboj toho, co se v tobě ukrývá.

Vždy si jdi za tím, za čím chceš, nejdůležitější však je, abys u toho zůstal.

Pohlédni do svého nitra, co tam vidíš?

„HROZBOU PRO MLÁDEŽ JE LHOSTEJNOST,“ ŘÍKÁ MICHAEL ŽANTOVSKÝ

Kristýna Myřátská

Současný ředitel Knihovny Václava Havla, Michael Žantovský, navštívil synagogu v Čáslavi, kde poskytl rozhovor našemu časopisu. Vystudoval Filozofickou fakultu UK a v sedmdesátých letech pracoval ve Výzkumném psychiatrickém ústavu, kde se zabýval psychologií motivace a sexuálního chování. Od psychologie přešel k politice v době zapojení do Občanského fóra, od roku 1990 působil jako tiskový mluvčí a poradce prezidenta České republiky Václava Havla. Také přeložil a napsal několik knih. Mezi jeho nejznámější patří biografie *Havel*, která zaujala nejen mnoho posluchačů v Dusíkově divadle, kde besedoval 22. ledna 2020, ale také zahraniční čtenáře. K nedalekému městu u Kutné Hory ho pojí předkové, a to zejména jeho otec, který zde vyrůstal.

Jaký máte vztah k městu Čáslav? Co vás k ní pojí?

Z Čáslavi pochází moji předkové z otcovi strany. Můj prapradědeček Kliment Čermák patřil k zakladatelům městského muzea a tatínek zde vyrůstal. Já dojížděl do Čáslavi za babičkou, poté jsem se už v dospělosti spřátelil, s dalším rodákem tohoto města, Milošem Formanem. Ten vztah je tedy celoživotní.

Vzpomínáte si, že by vám někdy tatínek vyprávěl o čáslavské synagoze?

Určitě vyprávěl, celý život se o judaismus zajímal a přišla řeč i na čáslavskou židovskou komunitu.

Ve které zemi se vám nejpříjemněji žilo v době výkonu funkce velvyslance?

To je bohužel jedna z věcí, které říci nedokážu. Mám rád změnu a poznávání nových zemí. Nejen státy, ve kterých jsem byl velvyslancem, ale také Kanada, kde jsem studoval, mi přinesly do života plno zkušeností a poučení.

Nedávno si naše země připomněla výročí Sametové revoluce. Co pro vás znamená svoboda?

Svoboda je pro mě jeden ze základních rysů života. My si to mnohdy neuvědomujeme, ale právě ona se stává podmínkou a

předpokladem smysluplného žití na Zemi, jak pro člověka, tak i pro jiné živé bytosti. Stačí se podívat na jakéhokoli savce, kterého zavřete do klece, tak dřív, než se rozhlédne například po potravě, snaží se uniknout, jelikož nesnáší zajetí, nesnáší nesvobodu.

Každý rok se 27. ledna v Osvětimi vzpomíná na její osvobození a oběti holokaustu. Myslíte, že antisemitismus v Evropě zesiluje?

Nejsem si tím jistý, ale je pravda, že se známky antisemitismu v poslední době objevují, avšak jako každá jiná nemoc prochází latentními fázemi, kdy není tak viditelná nebo nebezpečná, což neznamená její vyhubení. Existuje mezi námi v pověrách, předsudcích i postojích některých lidí stále a je třeba s ní bez přestání bojovat.

Dle vašeho názoru, co nejvíce ohrožuje dnešní mladou generaci?

Lhostejnost.

Jaká kniha vás v poslední době nejvíce zaujala? Jakou nyní čtete?

Momentálně čtu velmi zajímavou knihu s názvem Černá labuť, která zcela mění náš pohled na řád a předvídatelnost událostí kolem nás, protože na celé řadě příkladů ty hlavní události, které poznamenávají náš život jsou nepředvídatelné, to jsou ty černé labutě.

VÁNOČNÍ ATMOSFÉRA NA GJO SE OPĚT NESLA V CHARITATIVNÍM DUCHU

Alenka Votavová

Dne 19. 12. 2019 se na naší škole, jako každým rokem, konal vánoční koncert v provedení školního sboru Gaudeamus. Díky paní učitelce Štrůblové se opět nesl v charitativním duchu na podporu organizace Zdravotní klaun. Letos se pro tuto organizaci vybralo 7800 Kč. Ke slyšení byly již tradiční písně jako „Go tell it on the mountains“ nebo „Betléme“. Přibýly však také zcela nové nebo pozměněné skladby. Velkým hitem se stala například píseň „Amazing Grace“, která zazněla jako kvartet. Obrovský potlesk sklidil také student Vít Karela, který zazpíval dvě sólové písně: „Morning Has Broken“ od Cata

Stevensa a „Rain“ od Uriah Heep. O tom, že se na Vánoce plní přání, se přesvědčil pan učitel Bartoníček, který si splnil svůj dávný dětský sen naučit se na bicí, a mohl tak doprovodit Gaudeamus v několika skladbách. Celým koncertem originálně provázela moderátorská dvojice Alenka Votavová a Filip Wagner. Na závěr byl pro všechny účinkující i diváky připraven bohatý raut ve školní jídelně.

Děkujeme všem zúčastněným za skvělou atmosféru i příspěvky a těšíme se za rok na shledanou.

THE UNWANTED

Alenka Votavová

O tom, že zorganizovat maturitní ples není žádná legrace, se 10. 1. 2020 přesvědčila třída V8A. Zhostili se toho ale bravurně a na plese rozhodně legrace nechyběla. Téma The Unwanted by se možná někomu mohlo zdát zvláštní, ovšem sami maturanti vysvětlují, že z jejich strany se jednalo pouze o nadsázku, do které naladili nejen maturitní video, ale i samotný ples.

Na plese nechyběly tradiční prvky jako předtančení, šerpování, promítání fotek a

doprovodný program v podání Lazy Brass nebo profesionální tanečnice Simony Dejmkové. Výtěžek ze vstupného třída věnovala terapeutické komunitě Sananim.

Na závěr je nutné zmínit poděkování od V8A, které patří především třídnímu učiteli Zdeňkovi Maňákovi a panu řediteli Vladislavovi Slavíčkovi za ochotnou účast ve videu a Matěji Brabcovi za jeho sestřihání.

HLEDÁME POHLEDNÉ I NEPOHLEDNÉ CHLAPCE VŠECH BAREV, VÝŠEK, VAH, ORIENTACE A NÁBOŽENSKÉHO VYZNÁNÍ!

Objevili jste v sobě skrytý či odkrytý herecký talent, nebo ho teprve chcete objevit? Právě vás hledáme! Přijďte nás navštívit do hudebny, kde jsme každý čtvrtek v 16:00, nebo napište paní učitelce Králové či Pekové a staňte se součástí našeho dramatického spolku.

Za DramaTák Emma Petrů

VYDÁNÍ 1 | 2020

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2020
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Fotografie: Alžběta Botková a autorská tvorba
Ilustrace a logo: Monika Sladká
Editace a formátování: Jakub Potměšil a Petr Franc

gymkh.casopis.cz

Gymnázium
Jiřího Ortena
v Kutné Hoře

@gjo_kh

@gjo_meme